

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko Bank Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 15 maja 2015 r., sygn. akt I ACa 51/15,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego;**
- III. przyznaje adw. K. R. ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Białymstoku kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił powództwo M. M. o zapłatę kwoty 552.000 zł z odsetkami, z tytułu odszkodowania za nienależyte wykonanie zobowiązania przez pozwaną B. Spółkę

Akcyjną w W.. Strony zawarły umowę kredytu oraz umowę o przewłaszczenie na zabezpieczenie jego spłaty rzeczy ruchomych, które miały pozostać w posiadaniu skarżącego. Pozwana miała być „odpowiedzialna za szkodę, jaką poniósł powód w postaci niespłaconego kredytu i odsetek, jak również utraty wartości urządzeń pralniczych”. Skarżący podniósł, że został w bezprawny sposób pozbawiony ich posiadania, w związku z tym nie mógł z nich korzystać i spłacać rat kredytowych, a pozwana, mimo że była o tym informowana, nie podjęła żadnych kroków by szkodę tę zniwelować. Kwota ta stanowi „równowartość odszkodowania za dopuszczenie do sytuacji bezumownego korzystania przez osobę trzecią z przewłaszczonych rzeczy”.

Wyrokiem z dnia 15 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił apelację powoda od tego orzeczenia.

W skardze kasacyjnej powód M. M. uzasadnił wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „czy wykładni woli stron umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie zawartej na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy Prawo bankowe w zakresie praw i obowiązków jej stron oraz skutków dokonywanych przez nie czynności winno się dokonywać jedynie w oparciu o literalną wykładnię czy też z uwzględnieniem okoliczności zawarcia umowy i jej celu w myśl art. 65 § 1 i 2 KC oraz z poszanowaniem dla obowiązku lojalności kontraktowej i współdziałania w wykonywaniu zobowiązania, obciążającego zarówno dłużnika, jak i bank, a wynikającego z art. 355 KC (...)”.

W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu

Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nieskutecznie powołał się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie jej wymagało przedstawienia występującego w sprawie problemu prawnego, powołania przepisów na tle których powstało, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania, wskazania jurydycznych argumentów, które przemawiają na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Postawiona w skardze kwestia nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., będąc jedynie przejawem wątpliwości skarżącego odnośnie do trafności zaskarżonego orzeczenia oraz stanowiska Sądu co do zakresu obowiązków Banku wynikających z zawartych przez strony umów. Przedstawione „zagadnienie” to faktycznie zarzut ujęty w nieco zmienionej formie, a dalsza argumentacja to skrócona i zmodyfikowana postać jego uzasadnienia. Skarżący nie przedstawił wymaganej argumentacji prawnej przekonującej o tym, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, budzący poważne wątpliwości i wymagający rozwiązania przez Sąd Najwyższy, a sformułowane przezeń pytanie ma w istocie charakter retoryczny. Dodatkowo, przy wiążąco ustalonej podstawie faktycznej zaskarżonego orzeczenia, nie ujawnia się potrzeba wyjaśnienia w sprawie złożonych kwestii prawnych.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych od powoda rozstrzygnięto stosownie do art. 102 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).